

Les claus del bon govern

GEMMA CALVET | Actualitzada el 04/01/2011 00:00

La nova etapa de govern a Catalunya ha estat encetada amb designacions dels responsables de les conselleries i amb un escenari de no confrontació política, però tampoc d'unitat. Els nous governants són a la línia de sortida, confortats pel que sembla una voluntat de lideratge del president Mas, que ha promès una gestió competent, austera i realista.

Deia fa uns dies Salvador Cardús que el nou escenari representa el resultat del que ell anomena un "govern de perdedors", al·ludint els partits del tripartit, i que ara, després de deu anys, semblava que com a país havíem trobat la brúixola. S'agraeix l'optimisme, però el context de les finances i l'amenaça de rescat europeu a Espanya posen de manifest un estat d'alerta màxima, del qual Catalunya no es pot desprendre. Per avançar en aquest necessari compromís cívic que Cardús reclama i generar una brúixola que marqui la direcció autènticament transformadora per al nostre país, ni ciutadania, ni acadèmia, ni governants haurien de sostreure's del compromís de dir les coses pel seu nom. La crisi econòmica té unes causes i s'ha de parlar de mercats financers. El premi Nobel d'economia Joseph Stiglitz parlava fa uns dies dels governants de "mans lligades", i de la manca de descrèdit amb la ideologia del lliure mercat que ha permès aquest desastre i que ostensiblement està fracassant.

Tots els articles de:
Gemma Calvet

Follow @gcalvetbarot

Els discursos que eviten situar les coses en el seu just context condueixen no sols a la vulneració del principi de realisme, sinó a allunyar-nos de les veritables solucions. Les transformacions del nostre sistema, si renunciem a tractar aquest tema, seran determinants. Les reformes que vénen per imperatiu comptable haurien de situar-se en el debat que pregunta cap on anem com a societat, quin model de vida volem per als nostres fills i filles i quin poder es vol donar als governants per poder regular la direcció del futur. L'economia segura, la salut, el treball, la vivenda, la cultura o l'expectativa d'una vellesa amb garanties són patrimonis polítics que estan en risc. Davant d'això, on són els discursos de supervivència del sistema? Podríem parlar d'una nova manera de tirania construïda des de la complicitat del silenci quasi general i de l'hegemonia del mercat de capitals i dels bancs a qui totes les administracions i partits polítics deuen crèdits desorbitats.

Ambroggio Lorenzetti va pintar al segle XIV al Palazzo Publico de Siena l'obra mestra *Al·legories del bon i del mal govern*, distribuïda en tres murals, situada al Saló dels Nous. Aquesta primera pintura laica introdueix elements claus de visió política que van traçar un horitzó encara vigent com a repte per als governants. La pau i una justícia forta són els dos eixos del bon govern en un mural de llum plena i sense ombres. Les virtuts que reclama són la prudència, la serenitat, la veritat i la paciència. Curiosament, els efectes beneficiosos del bon govern se situen en la seguretat, l'abundància i l'alegria, o la idea de comunitat situada en una escena de gent en cercle agafada de la mà, com la sardana. La pau i la seguretat porten el poble a l'alegria. El mal govern se situa en la idea de tirania, totalment vinculada al diable i a la maldat que lliga a la justícia i la incapacita per actuar. Els atributs del tirà són l'avarícia, la supèrbia i la vanagloria. La ciutat i el camp estan destruïts enmig de la malaltia i la mort. La guerra és el pont entre la vida i la mort. El terror s'imposa i assegura el poder al sobirà i a homes vils i agressius.

Ara, segles després, i amb l'aparent solidesa de les nostres democràcies, sembla que el bon govern està en risc. El triomf de la tirania del desordre, del sistema financer, comença a ser una realitat. Dretes i esquerres, govern i oposició, hauran de ser generosos en els seus postulats per trobar el denominador conjunt que ara se situa més que mai en el bé comú. Caldrà situar l'actual govern de Catalunya enmig dels reptes del context del sistema estructural global i de la necessitat d'impulsar polítiques que reforcin una economia catalana productiva i segura, uns drets i polítiques socials garantits, una seguretat ètica i dirigida cap a la bona convivència, i una cultura i educació accessible i de qualitat.

La capacitat com a país d'avançar cap al concert econòmic, de creure en un horitzó amb un estat propi, no es pot sostreure de la necessitat de donar a la ciutadania una seguretat sobre la capacitat de governar real i de retornar el sistema a un ordre racional i equilibrat. Caldran discursos honestos. Caldrà

construir un catàleg del bé comú. Caldrà un nivell important de determinació política en què es puguin diferenciar la viabilitat i l'horitzó que apunten cap a una mateixa direcció. Caldrà aprofitar el tan esmentat sentit de servei per ampliar el repte de la responsabilitat en contribuir a un món millor. Caldrà sortir del laberint que engoleix la saviesa. Caldrà retornar al sentit de comunitat. Caldrà retornar a la creença en l'autenticitat del bon govern.

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ**Les profecies de Rajoy****Mireia Manzano: "Em fa por l'engany. Que juguin amb els nostres sentiments i ens manipulin"****Calldetenes, manifestos i samaritans**